

กลวิธีการพูดชักจูงใจในนวนิยายเรื่อง “ผู้หญิงคนนั้นชื่อบุญรอด” ของ โบตัน

Tactically speaking persuasive in The novel “Poo Ying Kon Nan Chue Boon Rord” of Botan

ประภาพร ธนกิตติเกษม
Prapaporn Tanakittikasame

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, อาจารย์ประจำหมวดภาษา
กลุ่มวิชาศึกษาทั่วไป, สถาบันเทคโนโลยีปทุมวัน
โทร. 093-2397923 E-mail: Pumpim111@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิเคราะห์กลวิธีการพูดชักจูงใจของตัวละครในนวนิยายเรื่อง ผู้หญิงคนนั้นชื่อบุญรอด ของ โบตัน ผู้วิจัยใช้แนวคิดคำและความหมายของคำ ของ เปลื้อง ณ นคร (2514 : 41-46) ร่วมกับแนวคิดการใช้วาทศิลป์ในการชักจูงใจ ของ ศักดา ปั่นเหง่งเพ็ชร (2552 : 108-575) แนวคิดท่วงทำนองการเขียนเพื่อชักจูงใจ ของ ธิดา โมสิกรัตน์ (2555 : 196) และศิลปวิธีการพูดชักจูงใจ ของ วรพรรณ ศรียาภัย (2560, หน้า 177) เพื่อศึกษาวิเคราะห์กลวิธีการพูดชักจูงใจของตัวละครในนวนิยายของ โบตัน เรื่อง ผู้หญิงคนนั้นชื่อบุญรอด ในบริบทการสื่อสารด้วยการพูดชักจูงใจมีและโน้มน้าวใจสัมฤทธิ์ผล ผู้พูดมีกลวิธีอย่างไรจึงทำให้เข้าใจกันได้ทั้งสองฝ่าย

จากการศึกษากลวิธีการพูดชักจูงใจของตัวละครทั้งชายและหญิง พบว่าเมื่อเกิดปัญหาไม่เข้าใจกันระหว่างสองฝ่าย การพูดเพื่อลดความขัดแย้งและเสริมความเข้าใจกันจึงนำไปสู่การพูดชักจูงใจ ผลการวิจัยพบว่ากลวิธีการพูดชักจูงใจ

ของตัวละครในนวนิยายปรากฏ 3 ด้าน ได้แก่ การใช้คำและความหมาย การใช้
วาทศิลป์ และท่วงทำนองการเขียน

คำสำคัญ : กลวิธีการพูดชักจูงใจ, นวนิยาย, ผู้หญิงคนนั้นชื่อบุญรอด, โบตัน

Abstract

Analysis techniques of persuasive speech of the characters in the novel. Poo ying kon nan chue Boonrod researchers used the words and the meaning of words of Pleung na nakorn (2514: 41-46), in conjunction with the use of rhetoric in persuading of Sakda Pannengpetch (2552: 108-575), the concept of writing melodies to convince of Thida Mosikarat (2555: 196) and the art of persuasive speech of Warrawat Sriyabhaya (2560, p.177) to analyze the rhetorical strategies of persuasive character in the novel, the story of Poo ying kon nan chue Boonrod. In the context of communication by speaking with a persuasive and convincing achievement. Say there are strategies, however, the two parties have understood from the speech persuasive tactics of character, both men and women. When the problem was not between the two parties. Speaking to minimize conflict and promote mutual understanding, thus leading to a persuasive speech. The results showed that tactically speaking the influence of fictional characters appearing three areas: the use of words and meanings. Using rhetoric And writing melodies

Keywords : Tactically speaking persuasive, novel, Poo ying kon nan chue Boonrod, Botan

บทนำ

บทพูดของตัวละครในนวนิยายที่ต้องใช้ภาษาชักจูงใจอีกฝ่ายให้เชื่อถือหรือคล้อยตาม โดยที่เนื้อเรื่องมีความสมจริง ตัวละครราวกับมีชีวิตอยู่จริงนั้น ภาษาที่ใช้ในการเขียนเป็นการแสดงความสามารถของผู้เขียนได้เป็นอย่างดี กลวิธีถ่ายทอดอารมณ์เรื่องราวและความรู้สึกต่างๆ ของตัวละครล้วนต้องอาศัยภาษาเป็นสื่อ การเลือกสรรคำใช้ในการเขียน ถ้อยคำมีพลัง สร้างความประทับใจให้อารมณ์ความรู้สึกชวนติดตามอ่าน

โบทัน เป็นนักเขียนนวนิยายที่มีความสามารถสูงยอมเข้าถึงศิลปวิธีและหัวใจของการเขียนนวนิยาย การเลือกใช้ภาษาได้เหมาะสมกับบริบทการพูด ทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ร่วมโอนอ่อนและคล้อยตาม ผลงาน ตีพิมพ์ได้รับความนิยมและได้รับรางวัลเป็นจำนวนมาก นวนิยายถูกนำไปผลิตเป็นภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ งานเขียนของโบทันมีความโดดเด่นทั้งในด้านองค์ประกอบของการใช้ภาษา กลวิธีและการถ่ายทอดเรื่องราว มีศิลปวิธี มีสุนทรียะ ดวงমন จิตรจำนงค์ (2541 : 12) อธิบายไว้ว่านวนิยายเป็นงานเขียนที่ใช้ภาษาเป็นวัสดุต้องอาศัยพลังทางสุนทรียะดึงดูดผู้อ่านให้เข้าถึงความคิดและอารมณ์สอดคล้องกับแนวคิดของบทบาทของภาษาในวรรณคดีและสุนทรียภาพในภาษานั้นเป็นสิ่งที่สอดคล้องข้องเกี่ยวกันอย่างแนบแน่น สุนทรียภาพเป็นเครื่องสื่อสารที่เร้าสัมผัสทางอารมณ์ ภาษาที่มีสุนทรียะจึงเป็นภาษาที่มีบทบาทในการสื่อสารสมจุดประสงค์ของผู้สร้างสรรค์งานวรรณศิลป์ นักเขียนจึงต้องสรรถ้อยคำเพื่อให้เกิดความไพเราะหรือเพื่อแสดงออกความนึกคิดของตนและทำให้ผู้อ่านเข้าถึง นักเขียนนวนิยายที่มีความสามารถยอดเยี่ยมในการถ่ายทอดอารมณ์ตัวละครที่ผูกและเชื่อมโยงเรื่องราวด้วยการเขียนอย่างมีศิลปะจะทำให้เนื้อหาต่อเนื่องและดูสมจริง ระดับความสามารถของผู้ประพันธ์ที่จะทำให้เรื่องกลมกลืนและเคลื่อนไหวอย่างลงตัว เนื้อหาเรื่องสมดุลง่ายไม่มากไม่น้อยจนเกินไป ทำให้ผู้อ่านรับอรรถรส สุนทรียรสและเกิดความประทับใจจากการอ่าน ศิลปะการพูดชักจูงใจเป็นวัสดุทางภาษาสำคัญอีกประการหนึ่งในการสร้างสุนทรียะในนวนิยาย

นวนิยายเรื่อง ผู้หญิงคนนั้นชื่อบุญรอด เป็นเรื่องของผู้หญิงที่เกิดและเติบโตในครอบครัวที่มีฐานะยากจน แม่ของบุญรอดรักลูกไม่เท่ากัน แม่ให้บุญรอดออกจากโรงเรียนเพื่อไปทำงานหาเลี้ยงครอบครัวเหมือนพี่สาวชื่อบุญล้ำ ทุกคนรอบข้างกายบุญรอดใช้ชีวิตไร้คุณค่าแตกต่างจากบุญรอดที่ดูภาพลักษณ์ร้ายแต่จริงแล้วตัวตนเป็นคนจิตใจดี หยิ่งทะนงในศักดิ์ศรีของตนเอง เธอไม่เลือกเส้นทางอาชีพเหมือนพี่ๆ เช่น บุญล้ำเลือกขายบริการ พี่ชายสิ้นคิดขายฝากที่นาของครอบครัวและไม่มีเงินไปไถ่คืนจนถูกยึด ทุกคนไม่เหมือนบุญรอด เธอมีจุดยืนของชีวิต สุดท้ายเธอพิสูจน์ให้ทุกคนเห็นว่าเธอเป็นผู้หญิงที่มีคุณค่า เธอดูแลน้องๆ ที่อยู่ในวัยหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต เธอสนับสนุนส่งเสริมน้องให้มีอาชีพตามความถนัด ในนวนิยายเรื่องนี้บุญรอดต้องใช้การพูดชักจูงใจแม่ให้ยอมรับเหตุผลและการตัดสินใจของเธอ บุญรอดชักจูงใจน้องๆ ของเธอให้ดำเนินชีวิตให้เติบโตและก้าวหน้า เธอต้องพูดชักจูงใจบุคคลแวดล้อมให้คล้อยตาม เชื่อและยอมรับเธอ เธอใช้วิธีการชักจูงใจด้วยความกล้าหาญ เด็ดเดี่ยว และเป็นแบบฉบับของผู้หญิงที่กล้าคิด กล้าทำ กล้าตัดสินใจ

การพูดชักจูงใจของตัวละครในเรื่องมีความสมจริง มีเหตุผล น่าเชื่อถือ มีวาทศิลป์ คำหรือประโยคมีความหมาย การใช้ถ้อยคำและชั้นเชิงการใช้ภาษาถ่ายทอดเรื่องราว นักเขียนสรรคำใช้ให้เหมาะสมกับบริบทการใช้ภาษาโดยคำนึงถึงจังหวะและความนุ่มนวลในน้ำเสียงของคำ

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษานวนิยายเรื่อง ผู้หญิงคนนั้นชื่อบุญรอด ของโบทัน ในด้านการพูดชักจูงใจว่ามีศิลปะวิธีชักจูงใจอย่างไรจนทำให้ภาพตัวละครเหมือนมีชีวิต ชวนติดตามอ่าน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อวิเคราะห์กลวิธีการพูดชักจูงใจของตัวละครในนวนิยายของโบทันเรื่อง ผู้หญิงคนนั้นชื่อบุญรอด

ขอบเขตการวิจัย

ศึกษาจากนวนิยายเรื่องผู้หญิงคนนั้นชื่อบุญรอด ของโบตัน นวนิยายเรื่องนี้ตัวละครทั้งตัวละครหลักและตัวละครรองมีการใช้ภาษาชักจูงใจอย่างเด่นชัด เนื้อหานวนิยายมีความโดดเด่นในด้านศิลปวิธีการชักจูงใจ นวนิยายเรื่องนี้ได้รับการตีพิมพ์ซ้ำมากกว่า 3 ครั้งขึ้นไป เป็นนวนิยายที่ได้รับรางวัลชมเชยประจำปี 2524 จากคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติ งานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ ได้รับเลือกเป็นหนังสืออ่านนอกเวลาของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและได้รับเลือกทำเป็นบทภาพยนตร์ บทละครและแพร่ภาพทางโทรทัศน์มากกว่า 3 ครั้ง

นิยามศัพท์

การพูดชักจูงใจ หมายถึง การกล่าวชักจูงใจของตัวละคร ด้วยการใช้สุนทรียภาพทางภาษา กลวิธีทางภาษาด้วยการใช้องค์ประกอบของชักจูงใจ ใช้กลวิธีชักจูงใจ เพื่อมุ่งผลการพูดชักจูงใจของตัวละคร

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยประยุกต์แนวคิดเรื่องคำและความหมายของคำ ของ เปลื้อง ภูวนคร (2535 : 66-78) ร่วมกับแนวคิดการใช้วาทศิลป์ในการชักจูงใจ ของ ศักดา ปั้นเหน่งเพ็ชร (2552:108-575) แนวคิดท่วงทำนองการเขียนเพื่อชักจูงใจ ของ ธิดา โมสิกรัตน์ (2555, หน้า 196) และศิลปวิธีการพูดชักจูงใจ ของ วรวรรธน์ ศรียาภย์ (2560, หน้า 177)

1. การใช้คำและความหมาย เป็นสิ่งที่ผู้เขียนต้องคำนึงถึง เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจชัดและเข้าใจตรงตามความประสงค์ของผู้เขียน ไม่ทำให้ผู้อ่านคลุมเครือตีความหมายไปได้หลายทาง คำบางคำมีความหมายใกล้เคียงกันมาก ผู้เขียนต้องเลือกใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกับสิ่งที่ต้องการที่สุด มีปรากฏ 5 ลักษณะ ดังนี้

1.1 ความหมายชัดเจน คือ บทเจรจาที่มีความหมายโดยตรง ไม่คลุมเครือ ชัดเจน ตัวอย่าง บุณรอดพูดกับบุญสิน

“ถ้ารักจะเรียนจริงก็อย่าย่อท้อ ถึงจะไม่ได้เข้ามหาวิทยาลัยก็เถอะ วันหนึ่งเราอาจจะได้มีกิจการของเราเอง เราอาจจะได้เป็นเจ้าแกเองก็ได้” (โบทัน, 2543 : 54-55)

บุณรอดดูแลน้องชายสองคน คนแรกคือบุญสิน จากเนื้อความ บุณรอดเลือกชักจูงใจบุญสินน้องชายด้วยการพูดตรงไปตรงมา ประโยคมีเหตุผลและความหมายชัดเจน กล่าวคือ ต้องรักและมุ่งมั่นตั้งใจในการเรียนหนังสือ แม้ว่าจะไม่ได้เรียนระดับมหาวิทยาลัยแต่ก็สามารถประสบความสำเร็จในอาชีพได้ ขอเพียงมุ่งมั่น ตั้งใจและใช้ความรู้ทำมาหาเลี้ยงชีพ รู้จักเก็บ บริหารจัดการและจัดสรรค่าใช้จ่ายให้เหมาะสม

1.2 เนื้อความเปรียบเทียบ คือ บทพูดที่มีการใช้แนวเทียบ ไม่พูดตรงไปตรงมา ชวนให้คิดและประจักษ์รู้ด้วยตนเอง ดังตัวอย่าง บุณรอดพูดกับบุญทำน้องชาย

“ขึ้นมึงไม่เอาถ่านยังงี้ อีกหน่อยจะต้องขอทานเขากิน ไม่ก็ไปเป็นโจร” (โบทัน, 2543 : 54-55)

บุณรอดต้องการพูดชักจูงใจบุญทำผู้เป็นน้องชายด้วยการเปรียบเทียบแบบอิงแนวเทียบ หากบุญทำไม่ตั้งใจเรียนก็เปรียบดังคนไม่เอาถ่าน เปรียบเทียบกับนิสัยคนที่ไม่เอาการเอางานหรือไม่ตั้งใจเรียนเอาแต่เล่นว่าเป็นคนไม่เอาถ่านหรือเด็กไม่เอาถ่าน

1.3 เน้นคำซ้ำคำ คือ การเน้นคำที่มีความหมายเดียวกันและต้องการเน้นความหมายเป็นพิเศษด้วยวิธีการเน้นคำซ้ำคำ ดังตัวอย่าง โรเบิร์ตพูดกับบุณรอด

“ความเห็นตรงกันเขาเรียกว่าทัศนะ มันสำคัญกว่ารสนิยมเรื่องอาหาร เรื่องเสื้อผ้า ไม่งั้นผู้ชายอเมริกันจะแต่งงานกับผู้หญิงตะวันออกได้อย่างไร” “แต่งงานแล้วก็เลิก ทัศนะของฝรั่งอย่างพวกคุณมองผู้หญิงไทยอย่างวัวควายหมูเนื้อ ซื้อได้ขายได้เช่าได้” “ก็เพราะทัศนะยังไม่ตรงกันนะซี ผู้หญิงพวกนั้นมีทัศนะว่าเงินคือพระเจ้า ขอให้ได้กอบโกยแล้วก็ได้ใช้เงิน ใช้แล้วก็หมดไป” (โบตัน, 2543 : 62)

โรเบิร์ตเลือกใช้วิธีชักจูงใจบุตรอดด้วยการเน้นคำซ้ำคำ คำที่ใช้เน้นย้ำเป็นพิเศษนั้นในข้อความปรากฏคำว่า ทัศนะ โรเบิร์ตเน้นคำซ้ำคำ ความหมายของคำว่าทัศนะที่โรเบิร์ตต้องการสื่อ้นั้นมากกว่าความชอบส่วนตัวหรือรสนิยม ทัศนะในการดำเนินชีวิตคือความเห็นของคนสองคนที่คล้ายกัน คนสองคนพูดคุยกันด้วยความเข้าใจซึ่งกันและกัน ดังนั้นทัศนะจึงมีความสำคัญมากกว่ารสนิยม เพราะเป็นเรื่องของความคิดเห็นที่ต้องคล้ายคลึงหรือตรงกัน

1.4 การใช้คำเปรียบ คือ การใช้คำน้อยแต่กินใจความมากและความหมายกว้าง ใช้ในการเปรียบเทียบคน สัตว์ สิ่งของ หรือสถานที่ก็ได้ ดังตัวอย่าง บุณรอดพูดกับบุญหลายผู้เป็นแม่

“แม่เลี้ยงลูกชายเป็นเทวดา เลี้ยงลูกหญิงไว้เป็นซี่ข้าว” (โบตัน, 2543 : 188)

บุณรอดเลือกวิธีพูดตำหนิอย่างตรงไปตรงมาถึงวิธีการเลี้ยงดูแลลูกหลานของบุญหลาย เธอไม่เห็นด้วยเพราะแม่ของเธอนั้นรักลูกรักหลานไม่เท่ากัน หากคนไหนที่แม่รักแม่ก็จะตามใจ เห็นได้ชัดจากชีวิตของบุณรอดเองที่แม่ไม่รักไม่ชื่นชม ตรงข้ามกับพี่ชายพี่สาวที่ได้รับความรักความเมตตาจากบุญหลายมากกว่า

1.5 การใช้ถ้อยคำเชิงขัดแย้ง คือ การใช้ถ้อยคำที่มีความหมายขัดแย้งกับความเป็นจริง ต้องตีความ ผู้เขียนไม่ใช่คำตรงไปตรงมา การแสดงความรู้สึกเช่นนี้เป็นการแสดงชั้นเชิงทางภาษาที่แยบยลในการพูดชักจูงใจ ดังตัวอย่าง บุณรอดพูดกับครุอรพิน

“แล้วกฎหมายเชื่อคนมีเกียรติมากกว่าคนต่ำๆ อย่างหนูหรือเปล่าล่ะคะ หนูว่านังบุณรอดอย่างหนูก็มีศักดิ์ศรีเท่าๆ กับเขาเหมือนกัน คุณป้อมเขาหาว่าหนูไปนอนกับฝรั่งมาตอนทีหนูไปเชียงใหม่คราวก่อน แคเห็นหนูนั่งรถกลับไปทีร้านกับโรเบิร์ตเท่านั้นเอง หนูก็ตอกให้นะซี หนูไม่ง้อหรือก ถึงไม่ทำงานกับเขา หนูก็ไม่อดตาย แต่เขาคงต่ออีกนะแหละว่าถ้าไม่อดตายทำไมต้องไปอยู่กับนายโรเบิร์ต จริงๆ ทีจริงหนูจะทำขนมขายก็ได้ อยู่กันไปเรื่อยๆ กับน้องๆ เราอยู่กันได้ตั้งหลายเดือน เหนื่อยแต่ก็มีความสุขดีแต่พอเขาชวนหนูก็อยากเปลี่ยนชีวิตของหนูมั่ง เพราะหนูชอบเขาไม่น้อยหรือก หนูรู้ตัวว่าหนูคงอยู่กับผู้ชายไทยดีๆ ไม่ได้ ถ้าได้ก็ได้อย่างไม่ดีอย่างนั้นหนูไม่เอาดีกว่า ผู้ชายไทยต่อให้ดีแค่ไหนเขาก็คงรังเกียจถ้ารู้ความหลังของหนู” (โบทัน, 2543 : 168-169)

บุณรอดใช้วิธีการพูดโต้ตอบครุอรพินด้วยศิลปะการชักจูงใจด้วยการใช้โวหารเชิงขัดแย้งที่แยบคาย คนต่ำๆ ในที่นี้หมายถึงบุณรอดที่มาจากครอบครัวขนาดใหญ่ที่ยากจน ทำงานรับจ้าง มีพี่สาวเป็นผู้หญิงขายบริการ แต่ถึงอย่างไรบุณรอดก็มีความทะนง หยิ่งในศักดิ์ศรีของตน บุณรอดแสดงให้เห็นว่าบุณรอดพึ่งพาตนเองได้ การรู้จักทำมาหากินทำให้บุณรอดไม่มีวันอดตาย การที่บุณรอดมีใจเอนเอียงให้โรเบิร์ตไม่ใช่เพราะเงินหรือต้องการมีฐานะความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น แต่เพราะความคิดและค่านิยมของฝรั่งแตกต่างจากผู้ชายไทย บุณรอดคิดว่าค่านิยมของผู้ชายไทยที่เพียบพร้อม ทั้งชาติตระกูล ความรู้ ฐานะดีส่วนใหญ่ไม่ยอมรับผู้หญิงอย่างเธอเป็นศรีภรรยาอย่างแน่นอน และเธอก็ไม่ปรารถนาจะมีสามีเช่นนั้น

2. การใช้วาทศิลป์ในการโน้มน้าวใจ

2.1 การใช้คำคล้องจอง คือ การใช้คำที่มีเสียงสระสั้นสระยาวหรือเสียงพยัญชนะ สัมผัสต่อกัน ทำให้เกิดเสียงไพเราะ จดจำง่าย

ดังตัวอย่าง บุญรอดพาแม่ไปดูตึกแถวที่เพิ่งก่อสร้างเสร็จ เธอชักจูงใจให้แม่มาอยู่ดูแลกิจการ หากตึกเสร็จแล้วบุญสินต้องทำงานหนัก แม่จะช่วยดูแลตึกได้ดี หากบุญรอดไม่อยู่ต้องเดินทางติดตามสามี แต่แม่บุญรอดห่วงบุญทิ้งลูกชายคนเล็ก ทำให้บุญรอดน้อยใจ การสนทนาจึงกลายเป็นการทะเลาะกัน เพราะความคิดเห็นขัดแย้งกัน

“ไอ้ทิ้งมันก็ไม่อยู่แล้ว ไม่รู้หายไปไหน เป็นตายร้ายดียังไงไม่รู้ ตั้งหลายเดือนแล้วไม่ส่งข่าวเลย...มึงได้ดีแล้วไม่นึกถึงพี่ถึงน้อง” “ฉันนะรีไม่นึกถึงพี่ถึงน้อง น้องก็คนๆ อีรอรับเลี้ยงส่งเสียเรียนหนังสือหมด ยังงี้แล้วจะเอาอย่างไร หลานหัวแดงหัวดำก็เลี้ยงให้หมด...มันก็มีการมีงานทำ...พี่สะใภ้ฉันจะมานั่งหน้า นวลแต่งตัวรอพี่ไม่ได้ ฉันไม่ยอมให้มานั่งกินนอนกินหรอก” (โบตัน, 2543 : 186-188)

บุญหลายและบุญรอดต่างใช้คำคล้องจองในการพูดโต้ตอบกัน เสียงและถ้อยคำที่คล้องจองกันนั้นสร้างความสุนทรีย์ทางภาษาและสร้างอารมณ์ในการใช้ภาษาสื่อสาร เพิ่มความสมจริงในเนื้อหานวนิยาย

2.2 การใช้โวหารเปรียบเทียบอุปลักษณ์ คือ การเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งเป็นอีกสิ่งหนึ่ง ในที่นี้บุญรอดเปรียบตนเองเป็นเมล็ดพันธุ์พืชที่ไม่ดี

ดังตัวอย่าง ครูอรพินได้ยินข่าวว่าบุญรอดไปนอนค้างอ้างแรมกับฝรั่ง บุญรอดอธิบายให้ครูอรพินเข้าใจว่าเธอไม่ได้ทำเช่นนั้น แต่อย่างไรก็ตามตอนนี้เธอตัดสินใจอยู่กับฝรั่งแล้วและเธอไม่คิดจะมีสามีเป็นคนไทยด้วย เธอคิดว่าผู้ชายไทยไม่ยอมรับผู้หญิงเช่นเธอเป็นภรรยาอย่างแน่นอน

“ครอบครัวของเขาก็อาจจะรังเกียจหนูเพราะหนูมันมีพีชพันธุ์ไม่ดี พีชสาวเป็นอีตัว มีหลานหัวแดงหัวดำ ต่อให้พ่อแม่เขาเห็นหนูดีเขาก็ยังไม่อยากได้หนูเป็นสะใภ้แน่ๆ เลย” (โบตัน, 2543 : 168-169)

บุญรอดเปรียบเทียบตนเองเป็นพีชพันธุ์ที่ไม่ดี เธอเปรียบเช่นนั้นเพราะครอบครัวของเธอพื้นฐานเป็นคนยากจน ไม่มีการศึกษาสูง ฐานะทางสังคมอยู่ระดับล่าง ชีวิตหาเช้ากินค่ำ ส่วนพี่สาวก็เป็นหญิงขายบริการ เธอจึงคาดเดาว่าผู้ชายไทยย่อมไม่รับเธอเป็นภรรยาได้อย่างแน่นอน เพราะคนในสังคมไทยส่วนใหญ่สนใจยังไม่เปิดกว้างที่จะยอมรับในความแตกต่างทางสถานะทางสังคม

2.3 คุณค่าและศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ คือ การใช้ถ้อยคำยกย่องผู้มีความรู้ มีคุณธรรม มีความปรารถนาดีต่อผู้อื่น มีคุณค่าควรแก่การยอมรับและยกย่อง

ดังตัวอย่าง บุญรอดดูแลอุปการะหลาน เธอให้หลานออกกำลังกายและทำงาน เธอไม่เคยปล่อยให้หลานอยู่ว่างๆ แม่ของบุญรอดไม่พอใจเพราะไม่ต้องการให้หลานลำบาก

“งั้นก็ไม่ต้องให้ผู้หญิงช่วยทำมาหาเงินซี จะได้อยู่ทำงานบ้านให้ใครแบ่งว่านั่นงานผู้ชายนี่งานผู้หญิง ที่ผู้หญิงละก็ทำนาทำไร่ทำงานก่อสร้างค้าขายสารพัด ทำไม่ไม่มีใครบอกว่างานผู้ชาย ผู้หญิงไม่ต้องทำมั่งละ เห็นแต่หาบคอนเลี้ยงลูกกันมาจนโต สมัยนี้ผู้หญิงต้องทำงานนอกบ้าน ผู้ชายก็ต้องทำงานในบ้านจะได้ช่วยกัน แล้วงานหุงข้าวซักผ้าอะไรจะงานผู้หญิง แม่เยี่ยมหน้าออกไปมองคะโน้นมั่งซิ ตาแป๊ะชายก้วยเตี่ยวข้าวหมูแดง หุงข้าวทำกับข้าว ชายทุกอย่างร้านซักรีดนั่นก็ผู้ชายทำ พ่อครัวผู้ชายถมไป ไม่เห็นว่างานผู้หญิงเลย เขาหุงข้าวมันไก่ขายกันจนรวยแน่ะ” (โบตัน, 2543 : 216-217)

บุญรอดแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความเท่าเทียมกันระหว่างชาย-หญิง ผู้หญิงและผู้ชายต่างก็ต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกัน การใช้ไวยากรณ์ในเรื่องของคุณค่าและศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ ด้วยบุญรอดไม่เห็นด้วยและใช้วิธีพูดเพื่อเปลี่ยนความคิดและทัศนคติของแม่ บุญรอดไม่เห็นด้วยที่จะยกหน้าที่ในบ้านให้เป็นของผู้หญิงเท่านั้น กาลเวลาเปลี่ยน ผู้หญิงต้องทำงานนอกบ้านเพื่อความอยู่รอด ดังนั้นงานในบ้านจึงไม่ควรตกอยู่ที่ฝ่ายหญิงเพียงฝ่ายเดียว

2.4 การใช้ไวยากรณ์อธิบายไวยากรณ์และยกตัวอย่างประกอบ คือ การอธิบายเพื่อให้เข้าใจและยกตัวอย่างประกอบ ดังตัวอย่าง โรเบิร์ตอธิบายให้บุญรอดฟังเพื่อชักจูงใจให้เธอเข้าใจและคล้อยตามเขาว่าเพราะเหตุใดเขาจึงเลื่อนเวลาออกไปอีกหนึ่งปีที่จะให้บุญสินเปิดโรงงาน

“ผมจะอธิบายให้ฟัง อย่างเวลาเรามีลูก เลี้ยงลูก พ่อแม่ที่รักลูกจริงๆ เวลาลูกได้ดีสมใจพ่อแม่ก็มีความสุขจริงๆ เวลาทำงานคนที่รักงานก็จะดีใจที่งานออกมาดี ไม่ใช่เพียงแค่งานเสร็จ อย่างบุญรอดทำขนม ขนมออกมาดีนิ่มอร่อยก็ดีใจ ไม่ใช่เพียงแต่ขนมขายออกไปได้เท่านั้นไม่พอ ต้องดีสมใจด้วย เข้าใจไหม อิมด้วย ไม่ใช่อิมเพียงได้เงินมาเลี้ยงชีวิต” (โบตัน, 2543 : 161)

จากเนื้อความโรเบิร์ตใช้วิธีชักจูงใจบุญรอดให้คล้อยตามด้วยการอธิบายให้บุญรอดเข้าใจ และยกตัวอย่างให้ประจักษ์ชัดเพื่อสนับสนุนความคิดของเขาที่ยังไม่ให้บุญรอดรีบร้อนเปิดโรงงานให้บุญสิน เขาคิดว่าเลื่อนออกไปอีกสักหนึ่งปีจะดีกว่า ความรับผิดชอบต่อหน้าที่เป็นเรื่องสำคัญและต้องทำด้วยใจรัก การทำด้วยใจจะทำให้งานออกมาดีและประสบความสำเร็จ ไม่ใช่เลือกที่จะทำทุกสิ่งให้เสร็จเพียงเพื่อหมดภาระหน้าที่

2.5 การใช้บุคลาธิษฐาน คือ ภาษาที่ใช้เปรียบเทียบสิ่งที่ไม่มีชีวิตให้แสดงออกปฏิกิริยาของมนุษย์ ใช้จินตนาการวาดภาพในใจ ดังตัวอย่าง ครูอรพินพูดปรับทัศนคติบุญรอดให้มีมุมมองชายไทยในเชิงบวกมากขึ้น

“บุญรอดพูดอย่างนั้นเธอก็หยามน้ำใจผู้ชายไทยเสียหมดเมือง”
(โบทัน, 2543 : 169)

ครูอรพินใช้คำว่า “หยาม” ในที่นี้ผู้พูดต้องการแสดงความคิดเห็นว่าผู้ชายที่ไม่ได้เป็นแบบที่บุญรอดกล่าวหาเสมอไป คำว่า หยามน้ำใจ ตามความเป็นจริงน้ำใจจะถูกหยามไม่ได้ เพราะน้ำใจเป็นนามธรรมไม่ได้เป็นมนุษย์ แต่ในที่นี้ หยามน้ำใจเป็นการเปรียบเทียบอย่างหนึ่งที่ทำให้ผู้อ่านเกิดภาพในใจ

2.6 การใช้อุปมาอุปไมย คือ ภาษาที่ใช้กล่าวเกินจริง ใช้จินตนาการวาดภาพในใจ ความรู้สึกนึกคิดซึ่งเป็นนามธรรมเป็นสิ่งที่จำเป็นต้องแสดงออกด้วยถ้อยคำที่มีความหมายเกินจริง ดังตัวอย่าง ครูอรพินพูดเพื่อเปลี่ยนทัศนคติการมองผู้ชายของบุญรอด

“บุญรอดพูดอย่างนั้นเธอก็หยามน้ำใจผู้ชายไทยเสียหมดเมือง”
(โบทัน, 2543 : 169)

ครูอรพินกล่าวเปรียบเทียบเกินจริงเพื่อชักจูงใจให้บุญรอดเปลี่ยนแปลงทัศนคติว่าผู้ชายไทยไม่ได้เป็นอย่างที่บุญรอดคิดทุกคน การตีขลุมว่าผู้ชายทุกคนไร้น้ำใจ ไม่ให้โอกาสผู้หญิงนั้นเป็นความคิดที่ไม่ถูกต้อง

2.7 การใช้โวหารเปรียบเทียบ คือ การใช้คำน้อยแต่กินใจความและความหมายกว้าง ความเปรียบเทียบที่ต้องการอธิบายลักษณะของสิ่งหนึ่งสิ่งใด นำไปเปรียบเทียบกับอีกสิ่งหนึ่งซึ่งมีรูปธรรมที่รู้จักกันดี ความเปรียบประเภทรูปนี้พบมากและเข้าถึงง่าย ดังตัวอย่าง บุญรอดรู้และเข้าใจว่าวิซซุดาท้อใจและไม่มั่นใจตนเองหลังจากที่ลูกตาย เพราะขาดความรับผิดชอบและรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของวิซซุดากับจินต์ วิซซุดาคิดว่าจินต์หมดรักและไม่อยากยุ่งเกี่ยวกับเธอในฐานะภรรยา บุญรอดเข้าใจสถานการณ์ เมื่อมีโอกาสพูดคุยกับวิซซุดาบุญรอดให้คำแนะนำ

“คุณตาต้องเอาตัวคุณจินต์คืนมาให้ได้ซีคะ มารยาหญิงมีก็ร้อยเล่ม เกวียนขนเอามาใช้ให้หมด ถ้าคุณอยากได้คุณจินต์คืนมาคุณต้องพยายามทำให้คุณจินต์เข้าใจว่าคุณสำนึกผิดอย่างจริงจัง อย่าให้เขารู้ว่าในส่วนลึกคุณยังไม่ยอมรับ มารยาเกวียนเล่มที่หนึ่งคุณต้องทำให้ได้ คุณจินต์นะ ขอโทษเถอะ ไก่อ่อน” (โบตัน, 2543 : 174)

บุญรอดใช้ศิลปะวิธีในการชักจูงใจด้วยการใช้โวหารเปรียบเทียบ มารยาหญิงร้อยเล่มเกวียน, ไก่อ่อน ในที่นี้เปรียบเทียบกับบุคคลที่ยังอ่อนด้อยหรือไม่มีประสบการณ์

2.8 การใช้คำสรรพนาม คือ การใช้คำสรรพนามที่แสดงความใกล้ชิดสนิทสนมหรือการแสดงถึงความอ่อนน้อมถ่อมตน สร้างอารมณ์สะท้อนใจนั้นเป็นชั้นเชิงของศิลปะการใช้ภาษาสำคัญประการหนึ่ง ดังตัวอย่าง วิชชุดาเกิดความท้อแท้หมดกำลังใจเธอได้รับคำแนะนำจากบุญรอด

“จินต์กับตานะอยู่ด้วยกันก็เพราะความหลงใหล พลังเพลอ มีลูกก็แจ้งเกิดไม่ได้จดทะเบียนแล้วตอนนี้แยกกันอยู่แบบนี้ก็ยิ่งไปกันใหญ่ ตาคงไม่ได้อยู่ในสมองของจินต์แล้วละ ตาไม่รู้จะทำไงดี อยู่ไปวันๆ แต่คุณแม่ท่านก็ให้กำลังใจบอกว่าจะต้องหัดวิชาชีพไว้เลี้ยงตัว ท่านไม่ทิ้งตาแน่ แต่ถ้าจินต์ไม่กลับมาหาตาก็ต้องเลี้ยงตัวเอง ช่วยตัวเองบ้าง จะเกาะให้ท่านเลี้ยงไม่ได้ ตากลับไปหาพ่อแม่ก็ไปไม่ได้ถึงคุณพ่อจะอภัยแต่คุณแม่คงพูดให้เข้าใจทุกชั่วโมงที่พบหน้าแหละ” (โบตัน, 2543 : 172-174)

วิชชุดาใช้คำเรียกแทนตัวว่า “ตา” แม้ว่าวิชชุดาจะมีฐานะที่เหนือกว่าบุญรอดทั้งฐานะทางสังคม และการศึกษา แต่วิชชุดาก็รักและให้ความเชื่อถือบุญรอด วิชชุดาให้ความรู้สึกสนิทสนมและยอมรับคำสอนของบุญรอดและวิชชุดาเรียกบุญรอดว่า “บุญรอด ขณะที่บุญรอดเรียกวิชชุดาว่า “คุณ” บุญรอด

สำนึกตนเสมอว่าเธอเป็นเพียงลูกศิษย์และลูกจ้างของครูอรพิน เธอไม่อาจเทียบเสมอวิชาชุดาซึ่งอยู่ในฐานะลูกสะใภ้ของครูอรพิน บุญรอดยกย่องและให้เกียรติ จินต์และวิชาชุดาเสมอ

3. ท่วงทำนองการเขียนเพื่อชักจูงใจ คือ ลักษณะเฉพาะของผู้เขียน เป็นการแสดงออกความคิดและแนวเขียนของผู้เขียนด้วย

3.1 ใช้ภาษาเร้าอารมณ์ความรู้สึก เป็นถ้อยคำที่มีความหมายแสดงทัศนคติ ความรู้สึกและเจตนาของผู้พูด เพื่อให้ผู้ฟังได้รับรู้และตอบสนอง ความหมายของถ้อยคำจะมีผลต่อการรับรู้ของผู้ฟังแตกต่างกัน บางคนอาจรับรู้ครบถ้วน บางคนอาจใช้ทัศนคติหรือประสบการณ์ในการตีความหมายคลาดเคลื่อนไปจากสิ่งที่ผู้พูดต้องการ ผู้พูดจึงต้องเลือกถ้อยคำที่ชัดเจน เข้าใจง่าย

ดังตัวอย่าง ครูอรพินโน้มหน้าหัวใจจินต์ลูกชายให้เกิดความสำนึกในวิสัยของความเป็นชายหลังจากที่จินต์พูดก่อนขอตบบุญรอดให้ครูอรพินได้ยิน

“จินต์ ตัวเองนะทำอะไรรจนมีพยานออกมาทนโต้นะแล้วยังมีหน้ามาว่าคนอื่น ถ้าเป็นผู้หญิงก็ขายหน้าเขาไปทั้งเมืองอยู่แล้ว ดีว่าเป็นผู้ชายยังพอมีอนาคต ร่ำเรียนหนังสือต่อได้ แม่ไม่ชอบเลยเที่ยวว่าใครต่อใคร มองเขาในแง่ร้ายระวังตัวเองไว้เสียก่อนเถอะ ยังไม่รู้ลูกผีลูกคนเลย บุญรอดมันจะยังงัยมันก็เป็นคนดีอยู่หรอกนะ เรื่องรสนิยมนี้ช่วยไม่ได้จริงๆ เรื่องบุญล้าก็คนละคนกัน เปรียบกันไม่ได้หรอกถึงจะเป็นพี่น้องกันก็เถอะ” (โบตัน, 2543 : 40-42)

ครูอรพินใช้ภาษาชักจูงใจให้ลูกชายเกิดความตระหนักและสำนึกในวิสัยของความเป็นลูกผู้ชาย เธอเลือกใช้ภาษาเร้าอารมณ์ความรู้สึก ธรรมชาติของตัวละครที่พูดน้อย แต่เมื่อเธอมีโอกาสดูพูดจะเห็นว่าครูอรพินใช้ภาษาที่นุ่มนวลตำหนิและกระตุ้นผู้ฟังด้วยคำพูดที่ทำให้ผู้ฟังรู้สึกผิดและต้องยอมรับด้วยเหตุและผล

3.2 ใช้คำถามหรือคำสั่ง เป็นกลวิธีเร้าความสนใจและความสงสัย ทำให้หยุดคิดและผู้รับสารจะรู้สึกว่าคุณส่งสารเจาะจงจะสื่อสารโดยตรงกับตน

ดังตัวอย่าง บุญสินน้องชายของบุญรอดอยากเรียนมหาวิทยาลัยในเมืองกรุงแต่ครอบครัวยากจนไม่มีใครส่งให้เรียน บุญรอดไม่เห็นด้วย เธออยากให้น้องชายเรียนสายอาชีพมากกว่าและไม่ต้องแข่งขันกับนักเรียนในเมืองที่มีโอกาสทางการศึกษามากกว่า

“เอ็งสอบได้สักก็เปอร์เซ็นตัวละสิน...แล้วเอ็งคิดเรอะว่าเอ็งจะสอบเข้าเรียนต่อในกรุงเทพฯ ได้ เข้ามหาวิทยาลัยได้ รู้บ้างไหมว่ามหาวิทยาลัยรับแค่ปีละหมื่นกว่าคน แล้วนักเรียนแย่งกันเข้าปีหนึ่งก็หมื่นคน คะแนนที่เอ็งบอกมันก็ดีอยู่หรอก แต่ว่าเอ็งอยู่โรงเรียนบ้านนอก ความรู้ทั่วไปก็สู้นักเรียนในเมืองเขาไม่ได้ พอไปสอบแข่งขันกันเข้าเอ็งก็ตกลงมาอยู่ข้างท้าย เข้าไม่ได้ดูหมิ่นเอ็งหรือกะสิน แต่เอ็งต้องรู้จักตัวเองให้ดี อีกอย่างค่าใช้จ่ายที่จะไปเรียนก็สูง เดือนหนึ่งคงเป็นพันทั้งกินอยู่ค่าเล่าเรียน ค่าใช้จ่าย ข้าจะหาที่ไหนส่งเอ็งได้ ข้าเองได้เดือนหนึ่งสองพันกว่า ให้แม่แล้วก็ใช้เองจะเหลือเท่าไร เอ็งคิดดู...เอ็งเรียนวิชาชีพก็แล้วกัน พวกงานช่างฝีมือค่าแรงดีนะจะบอกให้ ถึงทำนาก็แกะถ้าฝนไม่แล้งก็พอกินไม่ใช่เหรอ จบเร็วหน่อยก็ยังทำนาได้ถ้ามีเวลา” (โบทัน, 2543 : 52-53)

บุญรอดเลือกใช้การพูดด้วยวิธีการตั้งคำถาม เช่น สอบได้ก็เปอร์เซ็นคิดหรือว่าจะสอบเรียนต่อได้ เข้ามหาวิทยาลัยได้ ปีหนึ่งมหาวิทยาลัยรับก็คนพวกเรียนอาชีพค่าแรงดีนะ ฝนไม่แล้งทำนาก็พอกินไม่ใช่เหรอ ถ้าไม่อยากทำนาแล้วจะเอาข้าวที่ไหนกิน ทั้งหมดที่กล่าวมาล้วนเป็นการชักจูงใจด้วยการตั้งคำถาม เพื่อให้ผู้ฟังคิดตามและตระหนักรู้คำตอบได้ด้วยตนเอง คำถามเรียงง่ายที่ใช้บริบทสังคมเป็นบรรทัดฐาน ผู้ที่มีโอกาสดีย่อมมาจากผู้ที่มีการศึกษาที่ดี

3.3 ภาษาสะดุดใจ เป็นการใช้ถ้อยคำ ภาษาที่จดจำง่าย ลักษณะเป็นสำนวน คำแหวกแนว แปลกใหม่ไม่ใช้คำสามัญทั่วไป ดังตัวอย่าง บุณรอดพูดถึงวิสัยทัศน์ของเธอให้บุญสินน้องชายฟัง

“ฉันคิดการอะไรของฉันไว้เรียบร้อย เพื่อตัวแก็และน้อง แม่กับหลานฉันยังจะทำขนมต่อไปเก็บเงินเอาไว้เซ่งตึกแถวที่อำเภอเมือง ฉันจะตั้งโรงกลิ้งให้แก็อีกไม่นานหรอกน่า แกนะประหยัดๆ เงินไว้สมทบกับพี่มั่ง...การที่ฉันจะไปอยู่กับโรเบิร์ตก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ฉันชอบเขาและเขาชอบฉัน เรื่องของชาวบ้านก็ช่างชาวบ้านปะไรละ...มันเรื่องข้างหน้า พี่ยังไม่มีลูกหรอก แก็อย่ากลัวไปหน่อยเลย ผู้หญิงนะถูกผิวทั้งกันเยอะแยะ จะกลัวอะไร พี่ถึงไม่หยุดทำงาน เพื่อเกิดอะไรขึ้นเราก็ยังมีอาชีพ ขึ้นคิดสั้นๆ เลิกงานหมดให้ผิวหาเลี้ยง พอผิวทั้งก็กลายเป็นคนสั้นไร้ไม้ตอก พี่ทำอะไรคิดหน้าคิดหลังเสมอแหละ คิดถึงตัวเอง คิดถึงอนาคตพวกแก็ นึกถึงแม่นึกถึงหลาน ไม่ใช่อย่างพี่บุญมาพี่บุญล้ำ ไปแล้วไปลับ มีเงินเป็นพักๆ พอไม่มีก็แหมะภาระมาที่แม่หมด ไม่รู้จักเก็บงำไว้มั่ง” (โบทัน, 2543 : 123-125)

บุณรอดเป็นผู้หญิงที่เชื่อมั่นในความคิดของตน เธอพยายามชักจูงใจน้องชายให้เชื่อมั่นและไว้ใจเธอ สิ่งที่เธอทำทั้งเพื่อตัวเธอเอง เพื่อน้อง เพื่อครอบครัวในวันข้างหน้า เพราะเธอเห็นว่าบุญสินหงุดหงิดไม่พอใจที่รู้ว่าบุณรอดจะย้ายเข้าไปอยู่ที่บ้านช่างใหญ่ ชาวบ้านทั่วไปจะนิินทาพี่สาวว่าเป็นเมียเช่า อย่างไรก็ตามบุณรอดเธอก็แสดงให้บุญสินมองเห็นว่าเธอเป็นคนที่มีความวิสัยทัศน์

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาวิเคราะห์กลวิธีการพูดชักจูงใจของตัวละครในนวนิยายเรื่องผู้หญิงคนนั้นชื่อบุญรอด ประเด็นที่ 1 ด้านคำและความหมาย ผลการวิเคราะห์นี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ อรจิรา อัจฉริยไพบุลย์ (2554) วิจัยเรื่องการวิเคราะห์ศิลปะการใช้ภาษาในนวนิยายเรื่องช่างสำราญ ผู้วิจัยพบว่าการใช้คำและความหมาย เป็นสิ่งที่ผู้เขียนต้องคำนึงถึง เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจชัดและเข้าใจตรงตามความประสงค์ของผู้เขียน ไม่ทำให้ผู้อ่านคลุมเครือตีความหมายไปได้หลายทาง คำบางคำมีความหมายใกล้เคียงกันมาก ผู้เขียนต้องเลือกใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกับสิ่งที่ต้องการ การใช้คำและความหมายมีปรากฏ 5 ลักษณะ คือ ความหมายชัดเจน เนื้อความเปรียบเทียบ เน้นคำซ้ำคำ การใช้คำเปรียบและการใช้ถ้อยคำเชิงขัดแย้ง

ประเด็นที่ 2 ด้านการใช้วาทศิลป์ในการโน้มน้าวใจ ผลการวิเคราะห์สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ชัยวัฒน์ ไชยสุขและสมเกียรติ รักษ์มณี (2559) วิจัยเรื่องกลวิธีการใช้ภาษาและภาพสะท้อนสังคมในวรรณกรรมบันเทิงคดีของ มกุฏ อรฤดี ผู้วิจัยพบว่าการใช้วาทศิลป์ในการชักจูงใจสร้างอารมณ์สะท้อนใจให้แก่ผู้อ่าน นับเป็นชั้นเชิงของศิลปะการใช้ภาษาสำคัญประการหนึ่ง การใช้วาทศิลป์ในการโน้มน้าวใจ ปรากฏ 8 ลักษณะ คือ การใช้คำคล้องจอง การใช้โวหารเปรียบเทียบอุปลักษณ์ คุณค่าและศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ การใช้โวหารอธิบาย และยกตัวอย่างประกอบ การใช้บุคลาธิษฐาน การใช้อดีตพจน์ การใช้โวหารเปรียบเทียบ และการใช้คำสรรพนาม ประเด็นที่ 3 ด้านท่วงทำนองการเขียน ผลการวิเคราะห์สอดคล้องกับผลการวิจัยของ พฤกษา เกษมสารคุณ (2558) วิจัยเรื่องการใช้ภาษาโน้มน้าวใจในสื่อเกี่ยวกับมะเร็งปากมดลูก ผู้วิจัยพบว่าท่วงทำนองการเขียนเพื่อชักจูงใจ เป็นลักษณะเฉพาะของผู้เขียน เป็นการ

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

- 2.1 ควรมีการศึกษาการพูดชักจูงใจในบริบทการใช้ภาษาอื่นๆ
- 2.2 ควรมีการศึกษาในลักษณะเปรียบเทียบการวิเคราะห์ถ้อยคำในการพูดเพื่อลดความขัดแย้งของนักเขียนร่วมสมัย
- 2.3 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบการใช้ภาษาสื่อสารของตัวละครชายตัวละครหญิงในประเด็นอื่นๆ

